

tri pesme

andrej jelić mariokov

BALADA O BICIKLU

Okretale se livade mlade
Kotrljali se putevi beli
Vrcale iskre u junskoj vedrini
U šaren ptica dizao se svet
Osećaj zalebdele vatre
Osećaj istinske ravnoteže
Spokoja

Okreneš se
I vidiš drvo kako raste
Lica ugrožena
Na samom ulazu
Nečije nagorele ruke
Tako blizu
I žutu maglu
Nad pustim poljima

U podrumskoj memli roditeljske kuće
Zarđao i neobično mali
Cami tvoj prijatelj iz detinjstva

U strahu od velike nepogode
U strahu od prevrele tišine
Pod jasnim obalama podneva
Gube se tragovi klice

Samo prah u tebi ostaje

Doći će drvoseče
Doći će tesari
Oboriće tvoju jasiku
Oboriće u tebi
Majsko veče
A nećeš moći da ih sprečiš

Sanduk ti od žutog
Jasikovog srca
Znanom će ulicom
Rođaci pronaći
I dok se ustajala jesen
Kruni na trotoare
Možda će
Tvoj sprovod zaustaviti
Veselog dečaka na biciklu.

SUSRET

U dosluhu s biljem
U dosluhu sa zverinjem
Prijatelj podiže ruku
I pozdravlja te

Uz tvoje ruke
Mile žuti mravi

ZAPIS U UMORNOM

Uvlači se veče kroz bršljan kroz kosti
S ponekom zvezdom s dahom kasnog leta
Pustoši oblak u tebi je stranče
Kosa ti se osipa injem
Oči podlivaju modrinom
Ako si putovao vratio se nisi
U pogledu da kreneš kasno ti je
Oslušni
Neko raskriljuje nebeske vratnice
I blaga jesen pada ti po ramenima

jakša fiamengo

sve što mi treba

SAN U KOJEM SE SVIRA

Treperi vrijeme u prijateljstvu sa
snom u kojem se svira — promatrači su
odmakli i nitko više ne gleda naše
svečanosti, nitko više ne proučava
vrijeme u kojem smo odrasli i postali
igračke za u smrti zaigrane duše

milan dunderski

lubenica u. boccioni

introibo

(prilog građi mauzoleja stradanja)
za matiju vukovića

fados sa obale atlantika
ulazi u sve struje sveta
ljubljenog što za cimetom i vanilom luta
traži peva mu i struk žene iskidani nudi

introibo

kroz oko pustare i nisko rastinje
glasom kao nečim lakim
kao supružnička obećanja
rustavelijeve rime
ruši na brzinu
prikupljene relikvije

introibo

ovo tu
detinji je san
u njemu na tamnom fonu

koje nas gledaju i paze da nas kakvo
zlo ne snade i glasovi zlih ljudi
ne iskvaru — pošao sam po slike, pošao
po zabavljače, nakitio se kreposnim
vinom, donio najtopliji hljeb, uživao
Treperi vrijeme i prijateljuje, svira
more i valja svoju daljinu prema nama
davno smo već napustili onaj pođmakli
trijem i sada smo u snu punom svirke
Sada smo sasvim blizu, sasvim blizu
najbližoj svojoj blizini

NEKE OČI U PROLAZU

Nije mi jasno i uistinu sebi ne umijem objasniti
kako su tvoje oči mogle biti tako napuštene
kako su mogle otići u predjele koje više ne razumijemo
kao da imamo i previše sjaja na izbor, kao da
nijedan vjetar nije prošao između njih
kao da se nijedna večer nije zagledala u njima
i zanjihala našu radost i zasmijala naš glas
Ne, nikada mi neće biti jasno — jasno će mi biti
da ljudi dolaze i odlaze, da se smjenjuju dani
da trava neprestano raste, da insekti ugibaju
da dolaze hladniji dani i da se valja toplije obući
da vrijeme mora prolaziti — sve će mi to biti jasno
ali nikada mi neće biti poznata zemlja u koju je odlutao
sjaj tvoga pogleda, nikada mi neće biti jasno
gdje smo to nestali a nije trebalo i nije bio čas

VEČERA U OKU

Svršili smo večeru u oku, udaljili se
od svojih riječi, iskrali iz svih obveza,
odustali od onih pripitomljenih kiša
koje su dugo i tiho znale promatrati
kako se nemoćni pred svime oglašavaju
poput plemenite divljači sred još jedne

tugom potpuno obuzete životinjske priče
sami smo u oku, znam — zato sa strepnjom
i silazimo među taj grad, čvrsti grad
slušamo njegovo pritaženo disanje — to
uzdah večeri zapinje u njegovu sluhu, to
lutalice otpočinju svoj redovni obilazak
po našem sve razlivenijem strpljenju
svršili smo večeru, svršili s gradom
uvukli se duboko u svoje oko, zašli
među nerazumne promatrače, pogasili
svijeće i slijepim se prilikama iskitili
tisuću nas očiju dovršava, tisuću neprilika
pokazuje nam se i upozorava koliko traje noć
i koliko moći još ima izići pred nas, na
naše nepopustljive oči — svršili smo
večeru, sklonili posuđe i pogasili svijeće
sebi noćas više nećemo prilaziti

SVE ŠTO MI TREBA

S mog oka lijepo se vidi more
mogao bih ga ubrati ali neću i nije lijepo
čist je dan i sve što mi treba je tu:
ova osvjetljena šetnja, ovaj kameni grad,
pročitana knjiga i dovoljno korisnog vremena
da ga se dostojno i kako treba upotrebi
da se nastavi šetnja, da se zaustavi sat
u njegovoj najosjetljivijoj putanji, da se
sjedne u miru, pojede jabuka i udalji od sebe
što mi poručuje obris kopna čije gradove ne pamtim
što mi donosi pogled s tog ozarenog putovanja
potrošio sam vrijeme pa više nemam što trošiti
nagledao se sjaja, nauživao tišine vjetra.
s mog oka puca pogled na more a ja dobro znam
pucao ne pucao moru ne mogu naučiti
gledao ne gledao ne mogu sve sagledati
Eto, s mog oka već ozbiljno silazi i ovaj dan
zrak je sve gušći i pogled sve dotrajaliји
s odlaskom vida valja i meni poći

drveni konj se ljulja
napred
nazad
nazad napred neprestano
grad je nešto drugo
ne nagađajte o njemu
ispod utvrđenja u pitomini i u bezličnosti
jedan čovek propoved drži znoji se skida
te reči su proročki tamne u njima se
krv ne vino ne voda krv se kao osvećenje nudi

introibo

prozor voda što kraj njega hući
i ruža mukokaz iz drugog štiva
u tajnoj sprezi su sa mnom
dok ih posmatram ili beležim

»sve mora disati i pevati progonstvom«
govori ti onaj koji ljubi

introibo

tu jedna staza pruža se strmo
praznini stremi
puna sumnje ta pratilja
tvog puta
svet što prstom okružuje
od poroznog je materijala
kamene spužve

lubunica u. boccioni

1.

jer ako sam bio
na tim bregovima u
prečišćenoj strarini
ova neposlata razglednica
morala bi opominjati na to na
neispunjene namere zaboravnost
nepravilno podeljena razglednica na

kolonade cveće vodu morala bi podsećati bar
kao što je tu sedeti u vrtnim stolicama pozdravi sve
carissima saluti da roma roma

di roma

a roma

con roma

roma

da roma

(in

su)

foro romano fioretti di san francesco

više se nećemo iskupljivati ptice nek kruže nad
glavama oko krošnji visokih stubova nek kruže
snabdevene »dvostrukim i trostrukim odelima«
i poslušno ili ravnomerno glas nek šire
električni cvrčci
zaslepljeni izbledeli kao skelet
izbačeni iz zemlje stubovi
na zaboravljenoj razglednici
upravo tu gde je belina put što vodi
ponovo fontanama berninija — osveženi
i na čas zaneti prijatnošću raskošem
limenki voćnim sokovima mušicama
što skupljaju se nad metalnim strvinama
nošeni maticom koju andeli-putta
mogre u ovalno korito gde u stvari kupamo se u
jevinom hotelu sećemo lubenicu i jedemo
kako je i boccioni video pristupajući
toj stvari sa više strana i više smelosti

2.

tutte strade conducono ...

preminuo si u avgustu 1916
to je poslednji manifest futurizma
dodir s prolaznim
sok lubenice što se razliva po ploči stola
semenke što padaju po podu koji se
ovoga puta
može tumačiti i kao strop